

kazaniu przedsiębiorstwu „Polskie Koleje Państwowe” i stanowi składniki majątkowe tego przedsiębiorstwa.

§ 4. 1. Materiały i urządzenia nawierzchni żelaznej, pobrane przez użytkowników bocznic kolejowych od przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe” i użyte do budowy bocznic na terenach niekolejowych, a dotychczas nie rozliczone z przedsiębiorstwem „Polskie Koleje Państwowe” — przedsiębiorstwo „Polskie Koleje Państwowe” zafakturuje użytkownikom bocznic, chyba że należności z tego tytułu uległy przedawnieniu lub prekluzji. Należności przedawnione lub prekludowane przedsiębiorstwo „Polskie Koleje Państwowe” spíše na straty.

2. Sumy wpłacone przedsiębiorstwu „Polskie Koleje Państwowe” oraz sumy spisane na straty użytkownicy bocznic uwzględnią w wartości bocznic jako składników majątku trwałego, zawiadamiając o tym właściwą dyrekcję okręgową Kolei Państwowych.

3. Zafakturowane bądź spisane na straty wartości pobranych przez użytkowników bocznic materiałów i urządzeń nawierzchni żelaznej określonych w ust. 1 oraz uwzględnienie tych sum w wartości bocznic u dotychczasowego jej użytkownika powinno nastąpić według stanu na dzień 31 grudnia 1956 r.

§ 5. 1. W przypadkach użytkowania tej samej bocznic kolejowej (od granicy terenu kolejowego) przez kilku użyt-

kowników bocznic powinna być ujęta w ewidencji jednego z nich, który zawrze z pozostałymi współużytkownikami umowy co do korzystania z bocznic. Użytkownika, który powinien zaewidencjonować daną bocznicę w swoich środkach trwałych lub środkach państwowych, wyznaczy:

- dla użytkowników podległych terenowym organom jednolitej władzy państwowej — właściwe prezydium wojewódzkiej rady narodowej,
- dla użytkowników jednego resortu, z których przynajmniej jeden podlega bezpośrednio ministrowi — właściwy minister,
- dla użytkowników kilku resortów — Minister Kolei.

2. W przypadku gdy bocznic kolejowa jednego z użytkowników odgałęzia się (poza granicą terenu kolejowego) od bocznic drugiego użytkownika, wówczas każdy z tych użytkowników ewidencjonuje użytkowaną przez siebie bocznicę wraz z terenem, na którym bocznic znajduje się, z tym że rozjazd odgałęziający powinien znajdować się w ewidencji użytkownika bocznic zasadniczej.

§ 6. Wykonanie zarządzenia porucza się Ministrowi Kolei oraz zainteresowanym ministrom.

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

41

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 19 grudnia 1956 r.

zmieniające zarządzenie z dnia 20 lutego 1953 r. w sprawie inwentaryzacji oraz sporządzania i zatwierdzania sprawozdań finansowych.

Na podstawie § 1 ust. 1 pkt 8 i 9 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1950 r. w sprawie zakresu działania Ministra Finansów i zmiany zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. z 1950 r. Nr 22, poz. 188 i z 1951 r. Nr 25, poz. 185) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Finansów z dnia 20 lutego 1953 r. w sprawie inwentaryzacji oraz sporządzania i zatwierdzania sprawozdań finansowych (Monitor Polski z 1953 r. Nr A-29, poz. 359 oraz z 1956 r. Nr 38, poz. 448) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 21 ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. W przypadkach szczególnych, uzasadnionych względami branżowymi, właściwi ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) mogą ustalić inne terminy inwentaryzacji, a także odrębną częstotliwość inwentaryzacji. W odniesieniu do przedsiębiorstw podległych centralnym zarządom (jednostkom równorzędnym) uprawnienia te przysługują dyrektorom właściwych centralnych zarządów (jednostek równorzędnych).

3. Właściwi ministrowie (kierownicy urzędów centralnych), a w odniesieniu do przedsiębiorstw podległych centralnym zarządom (jednostkom równorzędnym) dyrektorowie właściwych centralnych zarządów (jednostek równorzędnych) mogą udzielać zezwoleń podległym jednostkom na stosowanie inwentaryzacji ciągłej zapasów materiałów, towarów i wyrobów. Uzyskanie zezwolenia na inwentaryzację ciągłą zwalnia przedsiębiorstwo od przeprowadzania spisów w terminach określonych w ust. 1.”

2) § 24 otrzymuje brzmienie:

„§ 24. 1. Ujawnione podczas inwentaryzacji niedobory materiałowe i towarowe spowodowane wypadkami losowymi,

jak również przekraczające normy branżowe ubytków naturalnych niedobory materiałowe i towarowe spowodowane innymi przyczynami, jeśli nie obciążają one osób odpowiedzialnych za ich powstanie — podlegają odpisaniu w myśl zasad ustalonych w branżowych planach kont.

2. Decyzje w sprawie odpisania niedoborów wydają:

- dla przedsiębiorstw objętych przepisami uchwały nr 704 Rady Ministrów z dnia 10 listopada 1956 r. w sprawie rozszerzenia uprawnień państwowych przedsiębiorstw przemysłowych (Monitor Polski Nr 94, poz. 1047) — dyrektor przedsiębiorstwa;
- dla pozostałych przedsiębiorstw państwowych — dyrektor przedsiębiorstwa do wysokości kwoty ustalonej przez właściwego ministra (kierownika urzędu centralnego) w porozumieniu z Ministrem Finansów, powyżej zaś tej kwoty — właściwy minister (kierownik urzędu centralnego), a dla przedsiębiorstw rozliczających się z budżetami terenowymi — prezydium właściwej rady narodowej;
- dla jednostek organizacyjnych spółdzielczości — zarząd spółdzielni.

3. Jeżeli nie są ustalone i wydane we właściwym trybie normy branżowe ubytków naturalnych, wówczas odpisanie całości stwierdzonych ubytków następuje według zasad ustalonych w ust. 2.”

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: T. Dietrich